Ч. 63. Пятниця 19 марта (1 цьвітня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостcвах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

На поли росийско-японьскої війни настав вже більший рух, а вся увага звертае ся тепер на военні операциї на цілеччині. Поки що посувають ся Японці осторожно вздовж корейского західного побережа, на гостинци, що веде з Анджу до Віджу; їх передні сторожі стоять вже в Квакеані на захід від міста Чеңджу, а з того можна судити, що сильні росийскі патрулі мусіли уступити близше до ріки Ялю. Коло Чеңджу прийшло межи передними сторожами з обох сторін до першої більшої стички, про котру ґен. Мищенко надіслав ґен. Куропаткінови, а той цареви слідуючу звістку:

„Від трох днів малі патрулі неприятельскої кінноти зближали ся безнастанно до наших позиций, але на вид висланих проти них козацких патруль вертали зараз назад. Довідавши ся, що чотири шкадрони неприятеля находять ся о 5 верст від Чеңджу, вирушив я дня 27 до Касау і на другий день о пів до 11 год. рано станув в Чеңджу. Коли наші рекoнесанси зближали ся до міста, неприятель укритий за мурами міста почав стріляти. Дві шкадрони нашої кінноти зсіли з коний і розпочали борбу на 600 кроків. В місті була укрита одна компанія і одна шкадрона Японців. Наші компанії скріплені дальшими трома взяли неприятеля в два огні. Мимо того і мимо добрих наших позиций Японці держали ся хоробро і аж по півгодинній борбі перестали стріляти, поховали ся поза доми і вивісили хоругов „Червоного Хреста.“

„З Нассан прибули тимчасом три японьскі шкадрони. Двом з них удало ся дістати до міста, а трета під огнем наших компаній вернула ся в неладі назад. Видко було падаючих їздців і коні. Через годину стріляло наше войско безнастанно до Японців в місті і не дало їм зібрати ся або вийти з домів, щоби стріляти на нас.

По півторагодинній борбі появили ся на дорозі з Нассан 4 компанії Японців в поспішнім маршу. Я дав приказ сідати на коні і наші відділи перейшли під охороною одної компанії в повнім порядку звичайним кроком через передолину та уставили ся за горою в кольонну. Ранених примістили ми при передній сторожи. Розігнана неприятельска шкадрона не могла очевидно обсадити борзо горби, де ми стояли, а неприятельска піхота була ще позаду. Відділ, що творив задну сторожу, прибув спокійно до Куксану і відпочивав там дві години, даючи поміч раненим. О 9 год. вечером дійшли ми до Нассану. Думаю, що Японці потерпіли великі страти в людех і конях. На жаль також і по нашій стороні есть 3 официрів тяжко, 2 легко ранених, 3 козаків убитих, 12 ранених а з тих 5 тяжко.

Стілько ґен. Мищенко. Остаточно успіх тої стички такий, що росийскі войска мусіли взад уступати а Японці заняли Куксан (або Квaксан). Ся перша стичка однакож не мае ніякої ваги, бо то була лиш борба передних сторожий, котрих головною задачею есть розвідати силу і позициї неприятеля, взглядно напрям его маршу, а не заводити борбу.

Становище Росиян на мори мало значно поправити ся. Справоздавець „Times-a“, що їздить на своім судні по мори, доносить, що росийска фльота з виїмкою двох кораблів („Ретвізана“ і „Цесаревича“) знов здібна до борби; Росияни направили борзо ушкоджені судна, а від коли до Порт Артура приїхав адмірал Макаров, фльота знов вибирае ся на море навіть на 24 годин та слідить за рухами японьскої фльоти і японьских кораблів перевозових.

Що до становища Хіни в росийско-японьскій війні, доносять тепер з Парижа з дуже віридостойного жерела, що в тамошних урядових кругах суть тепер зовсім переконані о коректній неутральности Хіни і хіньске правительство постановило строго еї держати ся. Була, що правда, военна партия, котра дораджувала, щоби цісарева виїхала в глубину краю, але тота партия не вдіяла нічого, бо цісарева тому рішучо спротивила са. Була, що правда

---

36)

Сліди їздця.

(Повість з англійского).

(Дальше).

Вибори в Блекфорді мали незабаром відбути ся і Лісія, що за посередництвом своякiв знала, що діє ся між робітничою клясою міста, впевнювала его, що може числити на певний успіх в Блекфорді. А погляди Лісі від якогось часу мали у него більше значіння. Він часто гадав з вдоволенем на еї душевний розвиток і еї здоровий суд. До того обудило ся з нім чувство щирого признаня за повну пожертвованя опіку еї в часі его недуги і повільного повороту до здоровля. Відчував бажане, аби в якийсь тревалий і видний спосіб виявити їй свою вдячність і глядав нагоди, аби втягнути в порозуміне тітку Дору і попросити еї о раду.

Одного дня проходжувались они обов по огороді і оглядали пречудні рожі, на котрі тітка Дора була дуже горда, а дівчата з льордом Бевілем і леді Францiскою, що приїхали були по обіді, грали в теніс. Францiска і Норберт держали ся від часу недуги Норберта трохи з далека. Він знав, що она стала найщирійшою приятелькою Валлі і мав великий страх перед кождою такою розмовою, в котрій могла зійти бесіда на его будущу суджену. Францiска бачила, що він еї оминае. То прикро еї діймало, але она мимо того не гнівала ся на неї.

— Був час, коли один его холодний погляд болів мене більше як уколене ножем. Але то минуло. Я майже дивую ся, що я того чоловіка могла коли так любити — сказала до себе.

— Тіточко — говорив між тим Норберт дуже поважно, стоячи з панною Блек перед кущем хорошої рожі — чи Лісія мае гроші?

— Яке питане! Она мае гроші, але коли ти гадаеш може о якім наслідстві, о власнім маетку, то не мае нічого. Єї родина була бідна. Єї дід і твій були робітниками в тій самій фабрицi, але коли твій дід вибив ся відтак на верх, то еї дід полишив ся й на дальше робітником. Они остали до кінця житя щирими приятелями. Коли я почула, що найстарший син Матія Гардмана повдовів і мае шестеро дітий, то мені здавало ся, що я пошаную память мого вітця, коли возьму наймолодшу з тих сиріт і прийму за свою. Лісі отець вскорі по тім умер і найблизшим еї свояком есть еї брат, що заопікував ся троіма молодшими дітьми. Очивидно, що я в своім завіщаню не забуду про Лісію. Она мусить то знати, хоч я ніколи їй того не казала.

— Очивидно, тіточко. Але поки що Лісія не мае нічого власного.

— Не знаю, що ти під тим розумієш. Даю їй досить гроший на дрібні видатки. Виплачує ся їй чвертьрічно — і то есть еї власностию. Она дуже мало видае на себе; еї тішить, коли помагае иншим.

— І кілько разів бере ті гроші, то мае чувство зобовязаня. То дар, хоч дар з щирої душі — але не правесний дохід.

— Що ти на такі річи уважаеш! Що на тім завнсить?

— Мені здасть ся, що дуже богато, особливо у чутливого чоловіка.

— Лісія надто мене любить і надто певна моеї любови, аби таке зобовязане мало бути для неї чимсь тяжким.

— Люба тітко, чувство зобовязаня неминуче серед всяких обставин. У деяких людий виростае ся з него то, що ми називаемо вдячностию, у других оно вироджує ся і убивае всяке привязане. Отже в сій хвили мучить мене чувство зобовязаня супротив Лісії і я хочу їй доказати, що я їй вдячний. Ви знаете, як добра була она для мене в часі моеї недуги.

— Ніколи того не забуду.

— Отже моя вдячність лишить ся все та сама, але я хотів би винагородити еї пожертвоване в якийсь спосіб. І я гадав собі, що не міг би нічого ліпшого зробити як, скажім, зложити на еї імя чотири тисячі фунтів в акциях всхідної зелізницi і передати їй квіт депозитовий в листі з хорошою подякою від мене. То приносило би їй річно около чотириста шістьдесять фунтів і она не потребувала би вже бути завнсимою від вас що до своеї одежи і всяких иншнх потреб.

— Норберте! — скрикнула тітка Дора обурена. — Ти забуваеш ся!

— Тіточко!

обава, що Японці готові де висїсти на хіньскім березї а тоді потягнути за собою і армію Ґен. Ма, але від коли фльота російска стала появляти ся в заливі Печілї, то тота обава щезла.

Однакож здає ся правдою бути, що Японцї вербують хіньских охотників (Росияни роблять то само у всхідній Сибири, де вербують всїлякy зволоч) і платять їм дуже добре. Ватага таких охотників а по правдї розбишаків волочить ся вже в окрестности Ніочванґа та порту Інкав, а се дає здогад, що Японцї будуть може де при помочи тих ватаг старати ся висїсти на хіньский беріг. Росияни стережуть дуже строго манджурскої зелїзницї і кождого підозріного їм Хіиця, котрий би зближав ся до шляху, стріляють без пардону, особливо тоді, коли має поїзд надійти. Так само стережуть дуже пильно всїляких японьских шпигунів і за зловлене шпигуна платять велику суму. Російскі охотники бють ся з японьскими. Ґен. Смірнов доносить під датою 24 с. м. з Порт-Артура: „Наша компанія добровольців побила коло Віціно ватагу Хунгузів зложену з 50 людий і майже зовсїм єї знищила. По нашій стороні ніхто не згинув“.

Новинки.

Львів дня 31-го марта 1904.

— **Іменованя.** П. Президент мінїстрів як управитель мінїстерства справ внутрішних поручив радникови Намістництва, Кар. Мільнерови, управу староства в Борщеві, призначив старосту Ер. Вичулковского до Городенки і поручив секретареви Намістництва Мат. Бесядецкому управу староства в Бялій.

— **Пожар міста.** В місточку Динові, в повітї березівскім, вибух вчера сильний огонь, що знищив до 100 домів. Шкода дуже значна. Президия Намістництва визначила квоту 2000 К на тимчасову запомогу.

— **Утеча адвоката.** Віденьска дирекция полїциї — як доносить Fremdenblatt — займає ся від кількох днів справою адвоката Йосифа Орловского. Орловский займав ся посередництвом в продажи одної більшої посїлости польскої. Властитель тої посїлости обжалував Орловского, що витягнув з тої продажи неправний зиск. Донесене на дра Орловского увійшло до одного суду за границею, котрий удав ся до суду віденьского з просьбою о переслухане дра Орловского. Мимо дворазового візваня др. Орловский не явив ся в суді. В его канцеляриї заявили, що виїхав в інтересї і верне небавом та що тут мусить бути якесь непорозуміне. Тимчасом чутка про утечу Орловского розійшла ся по Відни і против него увійшли до суду другі донесеня. Суд — як пишуть львівскі нольскі часописи — видав за Орловским стежний лист, а нинї телеґрафують з Варшави, що Орловского там арештовано і що власти російскі видадуть его австрийским судам. Орловский звістний був у Відни між адвокатами з того, що заедно був в грошевих клопотах. Свого часу видавав він в Кракові часопись Kuryer Krakowski, котрий перестав виходити задля недостачі передплатників. Прокуратория зарядила була против Орловского процес, але судиї присяжні увільнили его. Відтак перенїс ся він до Відня, де отворив адвокатску канцелярию.

— **Пригода в горах.** З Закопаного доносять: О. Косковский, капелян інститута ґр. Замойскої, вибрав ся на прогульку до Чорного Ставу. Не знаючи дороги, заблудив і мусїв цїлу ніч пересидїти в поли на морозї. В наслїдок того відморозив руки і ноги і невдалу прогульку мусить оплатити довгим лїченем.

— **Дезертир.** З касарні 80-го полку піхоти у Львові утїк оногди вояк Тадей Чижовский.

— **Із Станиславова** доносять, що там заходом філїї Руского Тов-а педаґоґічного відбуде ся завтра в комнатах „Рускої Бесїди“ збірна конференция з отсим порядком дневним: 1) Відчит Вп. дра Ковшевича: „Арабскі писателї яко жерело середньовічної укр.-руської історії“. 2) Внесеня видїлу і членів. Початок о 4 год. з полудня.

— **Найдений скарб.** В Мон, в Бельгії, два робітники стинаючи дерево в міскім огородї, найшли під корінем скарб. Складає ся він з 1600 штук золотих і срібних монет ріжної вартости. Кілька золотих монет було в шовковій мошонцї. Монети походять з часів Людвика XV і XVI і Мариї Тереси. Найновійші мають дату 1785.

— **Засуд за покутну писарку.** Перед львівским судом відбула ся сими днями розправа против Миколи Перетятка і Івана Кудрика з Камінки бобрецкої, сокальского повіта, обжалованим о веденє покутної писарки. Перетятко, 21-лїтний сїльский паробок, скінчив в Сокали 7 кляс видїлових, а відтак вернув на село до господарства, а що то ему не оплачувало ся, взяв ся до покутної писарки. Помагав ему в тім швець Кудрик, наганяючи до него людий. Канцелярию вели оба в коршмі. Перетятко приймав ся за веденє справ цивільних і карних і розголошував, що кожду справу мусить виграти. Кудрик розповідав о его спосібностях великі похвали, а й Перетятко сам хвалив ся, що має високі знакомости і звязи, на пр. один свояк есть судиею, другий „пише“ в львівскій прокураториї і т. ин. Отже не диво, що люди горнули ся до него і повіряли ему ріжні справи, та платили ему неймовірно високі суми. По переведеній розправі засудив трибунал Перетятка на півтора року тяжкої вязниці, а Івана Кудрика на чотири місяції. Прокуратор зголосив відклик що-до низького виміру кари Кудрикови.

— **Померла** Теофіля з Окуневских Бобикевичева, вдова по пароху в Болехові, дня 28 марта, в 74-ім році житя.

— **Утоплене підводне судно.** З Льондона доносять: Анґлїйска фльота від тиждня надармо старає ся витягнути з дна моря затоплене в часї маневрів підводне судно „А 1“, в якім було двох офіцирів і 9 рядових моряків. Глубина моря виносить в тім місци 90 метрів. Під судно удало ся підсунути грубі сталеві линви, але при тягненю линви попукали. Утоплене судно, так як всї инші підводні судна, збудоване зі сталї і герметично замкнене, через що нурцї не можуть дістати ся до его середини. Причиною катастрофи мав бути удар о скалу, бо на одній стїні судна фарба зовсїм здерта. Адміралїция анґлїйскої маринарки має поручити витягнене судна шведскому товариству за винагородою 60.000 К.

— **З львівскої „Зорі“.** Видїл товариства руских ремісників „Зоря“ у Львові, вибраний загальним збором дня 23. марта на рік 1904, уконституував ся на послїднім засїданю слїдуюче: Василь Нагірний голова, Антін Оприск заступник голови, Онуфрий Пащак секретар, Василь Ґресяк касиєр, Юрій Сидорак поборець, Михайло Стефанївский бібліотекар, Іван Криловский контрольор. Загальним збором вибрані ще з поміж членів почетних пп. др. Кость Левицкий, др. Петро Сушкевич; заступниками видїлових: Йосиф Кошулиньский, Дмитро Кулиньский і Дмитро Стащишин; комісия контрольна: Софрон Ференцевич і Іван Чорний.

— Дивую ся, що так мало маєш ніжности. Як можеш собі погадати, що привязане, пожертвоване таке, як у Лїсї, можна купити або заплатити?

— Я того цїлком не гадаю. Але обстаю при тім, що таку доброту треба якось винагородити.

— То значить стілько, як колиб ти хотів за те заплатити. Я лиш тішу ся, що ти удав ся з тою справою до мене а не до Лїсї. Колиб ти був їй зробив то предложенє, то она дуже болючо відчула би.

— Она така вразлива?

— Дуже — особливо що до тебе.

Та замітка дивно вразила Норберта, але він не приписував їй великої ваги.

— Може бути, тїточко — сказав по короткій перерві. — Ви може лїпше єї знаєте, як я. Я гадав собі, що для Лїсї було би дуже пожаданим, аби она мала свій власний маєточок і могла від часу до часу запомгати своїх братів і сестри. Але коли ви кажете, що то не може бути, то я вдоволю ся тим, що зроблю їй якийсь подарунок — нашийник — повіз — або щось такого. Щоби ви сказали на візок з запрягом, аби она могла сама повозити? Тоді не потребувала би, коли би хотїла виїхати, оглядати ся на мої сестри.

— Менї здаєть ся, що она дуже утїшилась би. Она любить повозити і любить конї. Мати свій власний візок було би для неї великою утїхою. Тінї і Горация не конче люблять, коли она бере їх конї.

— Буде мати свій власний запряг. Я волїв би був дати їй акциї, але коли власний візок зробить їй приємність, то нехай вже буде й так.

— То була дуже добра гадка, Норберте — сказала тїтка Дора усьміхаючи ся.

XIV.

Поїзд Лїсї.

— Чи він лиш спокійний? — спитав Норберт. — Чи буде могла поводити ним женщина?

— Він послухає і маленької дитини. Аби лиш взяла поводи в руки, то він пійде. Лагідний як ягня — цїлком спокійний.

Так говорив до Норберта один знаток коний, захвалюючи хорошого купика, якого Норберт постановив купити для Лїсї. Знаток додав, що кінь виплеканий у одного фермера з околицї Гайклерку і що збудований дуже хорошо.

— А чому продає его властитель? — питав Норберт, сумнїваючи ся все ще о лагідности коня.

— Бо виплекав его на продаж. Вправдї він не єсть торговцем коний із званя, але має богато паші, то як часом удасть ся, любить заробити на конях.

— Я хотів би сам того коня побачити — сказав Норберт і оба поїхали ще того самого дня до фермера, котрому Норберт, з причини що кінь незвичайно єму сподобав ся, давав лиш о двайцять фунтів менше як він жадав. А фермер, побачивши охоту Норберта до купна, поставив таку цїну, що безпечно міг опустити сорок фунтів. Але остаточно погодили ся, тілько що Норберт застеріг собі остаточне полагоджене купна аж по лїкарских оглядинах коня.

Лїкар оглянув коня ще того самого вечера і на другий день можна его було вже відослати до Тенґлї Манор. Норберт замовив тимчасом телеґрафічно візок.

Видавало ся дивним, що така дрібниця так займила Норберта і вирвала его з тої вічної задуми, яка залягла его ум від шестьох місяців. А однако так було. Єго займала Лїся. Він заедно думав о тій радости, яку такий подарунок зробить добрій дівчинї. Нераз в часї лїтної спеки мусїла она до своїх бідних ходити по пять і шість миль, між тим як его сестри за найменшою дрібницею до міста їздили.

— Дуже менї прикро, Лїсю — говорила нераз Тінї з несьвідомим самолюбством — що не можу підвезти тебе туди. Може иншим разом поїду тою дорогою; але я знаю, як дуже любиш ти ходити пішки.

А тепер мала Лїся дістати власний візок і коня; не буде потребувати від тих гордих пань нічого.

З нетерпеливостию виглядав на другий день присилки коня. Майже не міг спокійно поснїдати, так дуже займала его гадка о Лїсї і о приготовленій для неї несподіванцї. Він не хотів ждати на візок. Зараз скоро лиш прийде кінь, він подарує їй его. Лїсї любила конї, она певне розпестить его.

— Тїтка добре сказала — подумав собі, глядячи на Лїсю, що в своїм блїдо-синїм одїню виглядала сьвіжо і принадно. Проста одїж єї дуже корисно визначувала ся від богатих, гафтованих рапних одягів Тінї і Горациї.

— Лїся має одну дуже добру прикмету — сказала раз Тінї з вдоволенєм. — Она знає

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 30-ого марта 1904.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	535·–	545·–
Банку гал. для торгов. по 200 зр	—·—	260·–
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	575·—	585·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	370·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98 50	99·20
Банку гіпот. 5% преміов.	111·—	—·—
Банку гіпот. 4½%	101 30	102.—
4½% листи застав. Банку краєв.	102·—	102.70
4% листи застав. Банку краєв. .	98 90	99·60
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	98·—	99·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99 30	100·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем	102 50	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·70	99 40
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·
„ „ 4% по 200 кор.	99·—	99·20
„ „ м. Львова 4% по 200К.	96·80	97·50
IV. Льоси.		
Міста Кракова	77·—	83·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	52 50	54·50
Угорск. черв. хреста	28·75	29·75
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	68·—	73·—
Базиліка 10 К	21·—	22·–
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·25	11·40
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок нїмецких	117·15	117·65
Доляр америк.	4·80	5·—

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 31 марта. „Wien. Ztg.“ оголосила цісарске розпорядженє, видане на основі §. 14., призволяюче бранку рекрутів на 1904 р.

Константинополь 31 марта. Єсть обава, що підчас великодних сьвят прийде в кількох сторонах до поважних стичок межи Болгарами а Греками з причини спорів церковних. Нема сумніву, що відділи ворохобників одержали приказ, щоби грецке населенє змусити насильно до приступленя до болгарского екзархату.

Софія 31 марта. Македонці убили в Мельнику турецкого шпигуна, внаслїдок чого турецкі войска окружили сусїдні села і арештують громадно селян.

Петербург 31 марта. Ґен. Куропаткін телєґрафує до царя: Ґен. Мищенко доносить під датою 29 с. м., що після оповіданя жителїв Ченґчу Японці в битві з дня 28 с. м. коло того міста мали звиш 40 убитих а 100 ранених відставлено при помочи 500 Корейців. Японці мали також великі страти в конях. Дня 29 го помер внаслїдок ран штабовий капітан Степанов.

Сеуль 31 марта. Японьска передна сторожа обсадила дня 28 с. м. Гаїчу.

Токіо 31 марта. Урядово доносять, що відділ кавалєрії ґвардиї і відділ піхоти заатакував 28 с. м. о 11-тій години перед полуднем відділ російскої кавалєриї, котра в силі 600 людий обсадила була Ченґчу. Японцям удало ся остаточно виперти неприятеля з позиций, котрі зараз самі заняли. По стороні японьській згинули: 1 офіцир і 7 вояків, а 2 офіцири і 10 вояків єсть ранених. Треба сподївати ся, — кінчить рапорт, — що страти неприятеля суть що найменше такі самі.

Париж 31 марта. „New York Herald“ доносить, що російске войско у великій силї з'явило ся на північно-всхідній границі корейскій, де укріплює сильні стратеґічні точки над рікою Туменом. Має там бути 5000 мужа.

Чіфу 31 марта. Бюро Райтера доносить: Командант російскої ескадри в Порті Артура Макаров оголосив, що всї кораблї воєнні або торговельні в окрузї воєнних операций, їдучи в ночи без сьвітла а в день без фляґи, будуть уважані за ворожі, скоро не стануть по даню з російскої сторони слїпого вистрілу.

Льондон 31 марта. З Інкав доносять, що прибувші там з Ліаоянґ Французи кажуть, що Росияни вислали дуже сильні відділи на полуднє від ріки Ялю, що дальше 60.000 Росиян стоїть в Ліаоянґ а 90.000 межи Ташієро а Ліаоянґ на полудневий всхід від Нючванґу.

Льондон 31 марта. З Шанґаю доносять, що адмірал Макаров здогонив своєю ескадрою японьский пароход, котрий тягнув барку переповнену хіньскими втікачами. Взявши всїх в неволю, відослав до Порт Артура а пароход і барку затопив.

Чіфу 31 марта. До Ченґчу прибув капітан, один моряк і один подорожний з японьского парохода „Ганніен“ і розповіли, що фльота російска дня 27 с. м. рано затопила той пароход. Проча залога і подорожні, Хінці і Японці, дістали ся до неволї.

своє становище і нїколи не старає ся рівняти з нами.

Хорошо зроблена сукня, мала ніжка, що з під неї визирала, чорна шовкова запаска і сторчачий білий ковнїрчик надавали Лїсї вигляд паризкої швачки з часів, коли ще де Муссе, швачки і паризка студентска дїльниця були в моді. Норберт приглядав ся їй з правдивою приємностию, яке сьвіже, живе личко! — темні очи повні житя і огня — темне волосє зачесане гладко, сьвіжа, рожева краска тїла, всьо то приманювало до неї.

Сніданє саме скінчило ся, коли увійшов Андрій і шепнув щось панови до уха.

Норберт встав.

— Дївчата, я купив коня, ходїть, поглянь-те на него.

Тіні і Горация встали зараз, але Лїся шила спокійно дальше.

— Чи то верховець? — спитала Тіні, надіючи ся, що на слїдуючу зиму буде могла виїздити на пользованє.

— Нї, кінь до запрягу. Ходи, Лїсю, і ти мусиш поглянути. На твоїм осудї менї особливо зависить.

— Від колиж то стала з Лїсї така повага в справах кіньского мяса? — спитала Горация глумливо.

Она любила Єлисавету Гардман; бодай говорила так кождому — очивидно лише так довго, доки була на своїм місци, а то місце, яке она признавала Лїсї, було дуже маленьке. Обудила ся в ній велика охота до суперечки, коли почула, що Норберт привязує вагу до осуду Лїсї.

— Коли хто має до того дар, то скоро зрозуміє — відповів Норберт. — Менї особливо богато зависить на тім, що скаже Лїся.

— Не можу зрозуміти, по що тобі ще коня — відозвала ся Горация їдко. — Твої коні до польованя стоять хиба на те, аби на них дивити ся, а кінь до запрягу так мало коли виходить, що вже майже здичів.

— Нічого не шкодить, Горацие; я хотїв мати того коня і менї здаєть ся, що нічого єму не закинете.

Між тим прийшли они на подвірє, де „Томі,“ як кінь називав ся, мав представити ся новим панам.

Молодий, стрункий „ґрум“ привів перед них коня; здоймив з гордостю покривало з него і показав єго новому властителеви.

„Томі“ виглядав гладкий як галушка, єго шерсть сьвітила як зеркало. Вигнув свою хорошу шию і похилив голову, відтак оглянув ся здивований, немов би знав, що стоїть між чужими людьми.

Лїся Гардман приступила перша до него і почала гладити єго по голові і пестити. Она була би пестила так само й кождого иншого коня, бо взагалї любила коні без огляду на їх породу або красу.

Кінь і дївчина представляли серед сонїшного поранку хороший образ і Норберт погадав собі: Як хорошо було би відфотоґрафувати ту ґрупу так, як стояла.

— Я не знаю ся на конях — сказала Лїся — не зводячи очий з коня — але менї здаєть ся, що то пречудний кінь — правдивий ювель.

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

До відомости всїх Вп. Господарів.

Господарі, хто з вас знає, що Іван Плейза виробляє? — Ріжні плуги і січкарні, дуже міцні, дуже гарні, млинки, рала наймоднїйші, до ужитку найздібнїйші! Та ще й тано; тож тра знати, з ким найлїпше гандель мати:

Чужий пхає що найгірше, а говорить, що найлїпше. Коби гроші в руки взяти: йди мя — каже — позивати! — Час нам собі руки дати та й чужих не спомагати. Най не їдять білу булку, а до неї й нашу курку; нехай роблять, як ми робим, коло поля гною ходим! Наші гроші в нас тримаймо; чужим в гандель не даваймо! Чейже аґент плуг не робить; на готовім він заробить.

На щож в двоє нам платити, коли можем ощадити. Турка близько Коломиї, там робітня є й до нині: Іван Плейза не в кермує, кожду річ він сам пробує. Він вас, братя, не вшукає, бо він Христа віру має. А хто чого сам не знає, най лиш его поспитає; він на складї усе має, цїнник даром посилає. Хто раз купить, буде знати, що у Плейзи мож дістати все найлїпше, найдешевше, тай ще другим 'ме казати, що найлїпше купувати: у

Івана Плейзи

в Турцї під Коломиєю.

Контора виміни

ц. к. управ. галиц. акц.

Банку гіпотечного.

купує і продає

всї папери вартістні і монети

по найточнїйшім курсі дневнім, не числячи нїякої провізиї.

В сім тиждни

можна оглядати

А Н А М і С И Я М

в Хромофотоскопі

ПАСАЖ МИКОЛЯША.

— Вступ 20 с. —

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Обезпечайте будинки, движимости, збіже і пашу

против огневих шкід

в одинокім рускім Товаристві асекурацийнім

„Дністер“

ТОВАРИСТВО ДНЇСТЕР опирає ся на взаїмности членів, то значить звертає членам щорічну чисту надвижку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 К т. є. 8%.

Шкоди ліквідує ДНЇСТЕР скоро при участи місцевих членів і делеґатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНЇСТЕР відшкодовань на суму 4,161.669 К.

Фонди ДНЇСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1,013,691 К і уміщені в пупілярних цїнних паперах.

АҐЕНЦИЇ ДНЇСТРА находять ся у всїх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНЇСТЕР уділяє аґенциї господарям, де еще на більший округ нема аґенциї. Аґенти заробили вже 537.815 К провізиї.

НА ЖИТЄ треба обезпечати ся через ДНЇСТЕР в Товаристві краківскім; власну провізию від таких обезпечень дає ДНЇСТЕР на рускі добродійні цїли; тому на житє обезпечайте ся тілько через ДНЇСТЕР.

Товариство взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“

у Львові, Ринок 10, в домі „Просьвіти“.

☛ **ПОЛІСИ „ДНЇСТРА“ приймає при позичках Банк краєвий і каса ощадности.**

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цїнах оригінальних.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне зачатиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччі'ого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Івіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за посліплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).